

ЕЖА БЕДНЫХ

Самотная постаць у асеннім полі

Такая пара: світанак ідзе па-асенню, цырка, марудна. Ды і няма звычайнай летам яснаці. Нізкія хмары прыкрываюць зямлю, раз параз сыпле з іх халодны, нават ужо белавацкі дождж. Каторы раз праходжу гэтай дарогай ад рай-цэнтра да блізкай вёскі і каторы раз бачу ў асеннім полі самотную постаць жанчыны. У адной руцэ ляскава, у другой — торба. Яна абыходзіць пустыя палі наўзбоч ляскава, у другой — торба. Яна абыходзіць пустыя палі наўзбоч ляскава, у другой — торба. Яна абыходзіць пустыя палі наўзбоч ляскава, у другой — торба.

Галечка. Нам, выхаванцам акцябраскіх званняў, піонерскіх атрадаў, камсамольскіх і камуністычных «прэ-вінчых» арганізацый, гэта слова было досыць знаёмым. І нават не таму, што нам расказвалі пра па-куты пралетарыяты захаду. Жылі яшчэ бабуні і дзядулі, не забыва-ліся на сваё дзяцінства нашы бацькі — гэтыя пакаленыя захоўва-лі і перадавалі нам у генах код га-лечкі, якая адступіла, але якая не збіралася пакідаць абшараў той часткі планеты, дзе ажыццяўлялі-ся самыя грандэзныя сацыяльныя эксперыменты. І ўсё-такі ў апошнія гады развіцця сацыялі-зму яна была ўмела прыхавана і, будзем шчырымі, нават падцігну-та да таго сярэднястатыстычнага «шчаслівага» жыцця, якім жыў увесь савецкі народ. Гараджанін атрымліваў ужо заробатную пла-ту, якая не магла быць ніжэй за 70 рублёў, нават каласнік, якога па традыцыі абіраў усе рэжымы ў гэтай краіне, мог разлічваць на больш-менш прыстойнае існаван-не пасля таго, як ён выйшоў з ся-бе апошнія сілы, працуючы на трактары ці малеахэмічназаваяй ферме.

Найбольш бедная частка гра-мадства і тады жыла вельмі цяж-ка, але адзінока бабуня-пенсі-нерка магла дэвалюці сабе з пен-сіі цукар, а то і самыя танныя цу-керкі. Белы хлеб у нас стаў быў амаль што невыгодным. І вось у апошнюю дзесяцігоддзю, і асаблі-ва ў апошнія пяць гадоў, менавіта па гэтай частцы насельніцтва (най-больш шматлікай) нанесены са-крушальны ўдар. Жыццёвы ўро-вень людзей адкінуў на дзесяці-годзі, практычна да тых часоў, ка-лі адкрыта гаварылася пра голод у краіне. Афіцыйная статыстыка сведчыць, што з 1990 года коль-касць прадуктаў харчавання, якія можна было набыць на вельміно сярэднямесячнага душавога гра-шовага даходу, зменшылася: хле-бапрадуктаў і бульбы — у пяць разоў, малака і малочных прадуктаў — у 6 разоў. Першым трэба ўлі-чыць, што калі паведамляецца: сярэднямесячная заробатная плата за верасень гэтага года склала па краіне 1.373,67 рублёў — лічбе гэтай мы найперш абавязаны да-даць і буйным гарадам, там зарба-тоўная плата на прадпрыемствах, калі яны працуюць, сапраўды вы-сокая. Але ў правінцы заробатную плату больш за мільён рублёў атрымлівалі толькі адзінкі, у кал-гаспах пра яе могуць мерчыць толь-кі камбайнеры ў перыяд жніва ды

жывёлавод, якія цудам дабіваю-ца высокай прадукцыйнасці.

Яшчэ тры гады назад я пісаў, што ежа бедных — хлеб ды мала-ко, маючы на ўвазе найперш пен-сінераў. Але вырашайце пацкава-ца памерамі пенсій, якія атрымлі-ваюць мае землякі, старыя людзі ў Пастаўскім раёне, і літаральна развешу рукамі. Аказваецца, вель-мі для многіх з іх нават хлеб і ма-лако кожны дзень — ужо вялікая раскоша. Мяркуюць самі. У раёне сёння 16.600 пенсінераў, прычым дзёсяць працэнтаў з іх — людзі, якім ужо за семдзесят. І толькі шэсцьсот (!) чалавек атрымліва-юць пенсію больш чым 600 тысяч рублёў. Афіцыйная статыстыка зноў жа гаворыць: набор з 19 асноўных прадуктаў харчавання на Беларусі сёння каштуе 473,8 ты-сячы рублёў. Будзем лічыць, што ўсю сваю пенсію мае землякі вы-даткоўваюць менавіта на харча-ванне, што не расплачваюцца яны за камунальныя выгоды, абыхо-дзяцца без электрычнасці, паліва, але і тады аказваецца, што такі на-бор прадуктаў (як я разумею, са-мы мінімальны) не змогуць купіць больш як дзёсяць тысяч пенсіне-раў Пастаўшчыны. З пенсіі сёння могуць пракарміць, больш-менш прыстойна існаваць толькі інвалі-ды ды ўдзельнікі вайны, а ў ло-дзей, якія таксама перанеслі жывы той ужо далёкай вайны, але не трымалі ў руках зброі, хто потым амаль задарма аднаўляў разбура-ную гаспадарку, працаваў у кал-гаспах, сёння памер пенсіі — дзве-тры мінімальныя заробатныя пла-ты.

Але ж пенсінерам яшчэ зай-дросцяць! Так, у правінцы пенсі-нерам, якія атрымліваюць хоць і мазэрныя грошы, але рэгулярна, многія зайдросцяць. У многіх сем'ях менавіта пенсіі старэйшых з'яўляюцца асноўным і стабільным прыбыткам.

Што ж ядуць мае землякі? Не, не тыя нешматлікі, хто ездзіць на замежных машынах і ўжо адвароч-вае галаву ад куранца-грыля ці фаршыраванага шчупака. Што ядуць тысячы пенсінераў, ты-сячы зарэгістраваных і незарэгіст-раваных беспрацоўных, тысячы ло-дзей з прыбыткам у пару дзёсят-каў долараў? Зноў жа статыстыка раўнадушна адзначае: павялічыў-ся продаж хлеба. І калі некалі, зусі-м нядаўна, звязалі мы такія ўсплскі спробы на хлеб з сезо-намі адкорму хатняй жывёлы, то цяпер карміць хлебам жывёл мо-жа толькі харчаванне з поўнай кіш-кай. У людзей закінчылася альбо блізка да закінчылася тыя запасы куры, мукі, іншых прадуктаў, якія хутка не посяцца, якія закуплялі-ся на «чорны дзень» у часы яшчэ дэфіцыту. Мяркуючы па ўсім, та-кі «чорны дзень» на парозе. На вёсцы асноўная ежа бедных — бульба ды капуста. Сёння вельмі няёмка быць, калі выпадае за-літвасць у хату і сустракаеш сямя ў са сталом. Гаспадары імкнуцца прыхаваль свайго беднаства, але ме-навіта па стаце, па тым, што на ім пастаўлена, і бачыцца яна вельмі яскрава.

У дод хлуды, асабліва на кірма-шчы, калі прадукты, якія раней вы-калікалі б прыямлі неадвер, на-прыклад, куры тлушчу незразуме-



Фота Анатоля КЛЕШЧУКА.

БРЭСКІЯ ВОБЛАСЦЬ

Цэны на прадукты па стану на 19 лістапада 1996 г. (у тыс. руб.)

БАЗАР	
Гусак 3,5 кг —	120
Сала селёнае тонкае —	32
тоўстае —	45
Грудзіна вэнджаная —	65
Зіор —	25
Свініна —	55-65
Цукар —	9
Мёд —	70
Алей —	20
Селёдаж —	27
Капуста — у межах 2	
Бульба — у межах 2	
Грэчка —	14

МАГАЗІН

Свініна —	45-47
Ялавічына —	30-45
Мясла —	45
Каўбаса вар. —	36-40
Каўбаса п/в —	50-70
Сыр «Адмігелі» —	27
Сыр «Расійскі» —	55
Куры —	37
Грудзіна вэнджаная —	82
Смятана 15-прат. —	14
Яйкі —	14
Малако 15-прат. —	2,2
Хлеб чорны —	3,1-5,7

Сымон СВІСТУНОВІЧ.

НАПЯРЭДАДНІ

ЗЯМЁЛЬНАЯ РЕФОРМА: РУХ НА МЕСЦЫ

Адно з пытанняў, якое выносіцца на рэфэрэндум, — прадстаўленне права прыватнай уласнасці на зямлю без абмежаванняў. Гэта складанае пытанне, і вырашаць яго, сёння з-за пляча, наўрад ці легка. Расказаць аб ходзе зямельнай рэформы ў Беларусі мы папрасілі кампетэнтную асобу — старшыню Камітэта па зямельных рэсурсах Рэспублікі Беларусь Георгія КУЗНЯЦОВА.

— Звернемся да фактаў і ліч-баў. З пачатку рэформы (Закон аб праве ўласнасці на зямлю ўступіў у дзейнасць 1 верасня 1993 года) колькасць грамадзян, якія сталі ўладальнікамі зямлі, склаў па ста-ну на 1 лістапада сёлётнага года 343 тысячы 382. Лічбы сведчаць, што пакупніцтвам зямлі частей за ўсё становіцца гараджане — 194 тысячы 444. Гараджане набылі ўчасткі для саадзводства і данага будучыцтва, 62 тысячы 615 грама-дзян сталі ўладальнікамі надзеяў з мэтай будучыцтва жыллага дома, і толькі 86 тысяч 323 — для выдзя-нення асабістай падсобнай гаспадар-цы.

— Выходзіць, зямлю — ся-лянам, а яна ім не патрэбна? — Патрэбна, але ў складанас-ці наступнага плана. Той, хто больш актыўна зямлю ва ўлас-насць набываюць гараджане, тлу-мачыцца недакладнасцю Закона аб праве ўласнасці на зямлю. Ён дазваляе ўскосным жыхарам на-бываць надзею плошчай да 1 гек-тара, з якіх 25 сотак могуць быць выкарыстаны для будучыцтва жы-лога дома, астатнія — для асабі-стай падсобнай гаспадаркі. Але той жа закон дазваляе наследства-не зямельнага ўчастка цалкам толь-кі калі нашчадак — жыхар сельскай мясцовасці. Атрымліваецца, што дзед-гараджане на бацькоўскую зямлю разлічваць не могуць. Ім пе-радацца толькі да 25 сотак для абслугоўвання жыллага дома. Ас-таўняю зямлю па закону грама-дзянін можа прадаць па дагавор-най цэне іншым грамадзяніну пры ўмове, што пакупнік мае права на выдзяненне асабістай падсобнай гас-падаркі. Выкупіць зямлю таксама

можа і сельскі Савет. — За якія грошы? — Па нарматывнай цэне. Яна розная і залежыць ад месцазна-ходжання зямлі і яе якасці. Так што гектар яе можа каштаваць і 32 мільёны рублёў, і 1 мільён 800 ты-сяч. Але ў сельскіх Саветах няма такіх сродкаў. Ды і несправядліва гэта: селянін купіў зямлю, праца-ваў на ёй гадамі, паліваў, а по-тым не можа перадаць дзедзім. У праект Кодэкса аб зямлі, які рас-працаваны нашым камітэтам, уне-сена папярэдняе аб праве валодан-ня нашчадкамі ўсім зямельным участкам. Гаспадары вырашай, як ім распараджацца — прадаваць, са-моку ш аддаваць у арэнду. Галоў-нае — выкарыстоўваць па мэтава-м прызначэнню, для вырашчыва-ння сельскагаспадарчых прадукцый. У праект таксама ўнесена прапав-на аб прадстаўленні права пе-радачы зямлі ва ўласнасць замеж-ным інвестарам, рэалізацыя пра-ектаў якіх мае важнае значэнне для рэспублікі, а таксама асобам, якія прыватызавалі гаспадарчыя аб'ек-ты. Праект кодэкса павінен быць прадстаўлены Кабінетам Міністраў у снежні бягучага года на разглед у Адміністрацыю Прэзідэнта.

— Верагодна, пасля прыня-цця кодэкса павялічыцца рады фермераў?

— Наўрад ці. На самым пачатку рэформы ў Беларусі была створа-на 2771 фермерская гаспадарка. 1 студзеня сёлётнага года зафік-савана 3280 сельскагаспадарчых, а 1 лістапада — ужо 3239. Не мо-гуць прытрымлівацца ў сённяшніх умовах гаспадары. Апрацаваць 20-30 гектараў зямлі, калі няма тэхнікі, — нерэальна. А за што фер-

мер купіць трактар?

— Большасць людзей і зям-лю купіць німа за што.

— Частка грамадзян можа на-быць кавалек зямлі па льготнай ці-ме. Яна роўная пачатковай стаў-цы зямельнага падатку. Напрык-лад, у Мінскай раёне стаўка роў-ная 82 тысячам 925 рублям. Гек-тар зямлі абходзіцца ўласніку дзёсяць у 415 тысяч. Адаўчаеце розніцу? Але такім правам карыс-таюцца толькі грамадзяне, якія ме-лі ўласныя ўчасткі да прыняцця Закона аб прыватнай уласнасці на зямлю, а таксама тыя, хто набы-вае надзел пад будучыцтва жыллага дома, калі яны мелі права на па-пярэдняе жыллёвых умоў. Па-льготнай цэне ва ўласнасць можа на-бываць толькі адзін чалавек. У аднаўленцэў з паставанай Вяр-хоўнага Савета часова продаж зямлі па льготнай цэне ўстаноўле-на з 1 студзеня 1997 года.

— І ўсё ж не ўсе жадуючы мець кавалек зямлі — льготні-кі. Ці не раздзяць нейкую част-ку бесплатна, як гэта зрабілі ў Албаніі?

— І што потым? Расія пайшла па такім шляху. Дык вы паглядзі-це, што там зараз робіцца. Развалі-лі буйныя гаспадаркі, зямля не апрацоўваецца, вытворчасць ма-лака падае, а ўласнікі не ведаюць, дзе тыя кавалкі зямлі і якія яны. У беларускіх фермераў ёсць права пажыццёвага наследства і карыс-тавання зямлёй. Гэта амаль тая са-мая ўласнасць, толькі што прадаць зямлю ўладальнік не можа, а так-сама закласці ў банк. Хадзі, мяр-куе, неабходна пашырыць межы прыватнай уласнасці і даць фер-мерам права выкупу зямлі. Няхай выкупляюць. Але і тут павінен быць адпрацаваны механізм. Стабіль-нае рэформы ўспомніце. Зямлю спачатку давалі ў валоданне, і толькі потым — ва ўласнасць. І толькі тым, хто на ёй працаваў. А калі мы ўвядзем свабодны, без аб-

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

АХ УЖО ГЭТЫЯ ШАЛЁНЫЯ КАРОВЫ!

Больш за месяц Баранавіцкі мясакансервавы камбінат не працуе, а па горадзе папаяўлі самыя неверагодныя чуткі. З'я-віліся артыкулы і ў прэсе. Хаця, як мне паведамілі на камбі-наце, ні з адной газеты карэспандэнта на прадпрыемстве не было.

У чым справа?

17 верасня гэтага года мяса-камбінат заключыў дагавор з ка-мерцыйнай фірмай «Істочнік» з г. Себех Пскоўскай вобласці на пастаўку і перапрацоўку 1000 тон ялавічыны. Палава яе паступіла ў Баранавічы першага кватэрычна, а праз пяць дзён яшчэ 251 тону выгрузілі ў халодзільнік камбіна-та і праступілі да выпуску кансер-ваў. Паступіў перапрацаваць толькі 24 тоны, як на камбінат «Істоч-нік» самыя высокія камісіі з дзяржаўна-інспекцыі Мінсельгас-харча, утвэржэнні дзяржветнагля-ду на транспарт і г. д. і работа на прадпрыемстве была спынена.

А канфлікт узнік таму, што мя-са, якое прывезлі ў Баранавічы, трапіла ў Расію з Германіі. У краі-нах жа Еўрапейскага супольніцтва былі выяўлены выпадкі жывё-лаў на губкападобную энцэфала-патыю. Кантынентальная Еўропа ўзяла забарону на імпорт ялаві-чыны з Вялікабрытаніі і Паўноч-най Ірландыі, дзе захворванне жывёлы на «шаленства» мела больш шырокае распаўсюджанне. У нас таксама Мінсельгасхарч прыняў паставану аб «забароне з 20.04.96 г. на ўвоз жывёлы, спермы, эмбрыёнаў, мяса, мяса-прадуктаў і іншых прадуктаў жы-валагадоўлі... з Вялікабрытаніі, Ір-ландыі, Швейцарыі, Партугаліі, Францыі, а таксама забараніў ас-цуджэнне ялавічыны з краін Еў-рапейскага супольніцтва па рэ-эскапу з рэспублік СНД і краін Прыбалтыкі».

А вось Міністэрства сельскай гаспадаркі (дэпартамент ветэры-нарый) Расіі (08.04.96 г. № 13-8-02/500) дае дазвол. У дакументах гаворыцца: «...Імпорт ялавічыны з Германіі, Іспаніі, Італіі, Даніі, Шве-цыі, Чэхіі, Польшчы, ЗША і Кана-ды дазваляецца без абмежаван-няў...».

Гэтыя процілеглыя паставаны прыняты ў краінах, паміж якімі не існуе граніцы і мыслі. І чаго тут дзіўляцца ці абурцца, што ча-цвёрты секцыя вагонаў з мясам пра-ехалі амаль праз усю Беларусь і ніхто не пацкаваў, што і куды ваязуч і ці ёсць адпаведныя да-кументы.

Дакументы, прадстаўленыя на-мішкім бокам на пастаўленую ялавічыну, не выклікаюць недаве-ру. Аформлены грунтоўна, з ня-мешкім педантызмам, згодна з сартыфікатам якасці, які адпавя-дае ветэрынарна-санітарным па-рабаванням ЕЭС. Ялавічына па-ступіла ў сітэтычныя упакоўкі і апамбаваная. У любым выпад-ку, думаць, што мяса паступіла з Германіі ад хворай жывёлы, няма падстаў. Ды і тэравіцы гэты не-магчыма. Усё ветэрынарнае імя-мі, якія прыяждзілі ў Баранаві-чы, нічога канкрэтнага выявілі не змаглі, бо па прасторах СНД не толькі ветэрынары, але і вучоныя з вірусам губкападобнай энцэфа-лапатыі (ГЭ) знаёмыя слаба. Ды і на Захадзе нахот гэтага захвор-вання вядуцца спрэчкі, і там так-сама няма ніякай. Існуе мер-каванне, што вірус ГЭ найперш паслужыў падставой для нейтра-лізацыі канкурэнтаў, вытворцаў ялавічыны.

Як бы там ні было, а на камбі-наце праведзена дэзінфекцыя і яго работа спынена.

Вірус не баіцца нізкіх тэмпе-ратур, і адзіны спосаб, якім яго можна знішчыць, — гэта спаліць замарожанае мяса. Нічога пера-працоўваць ялавічыну не могуць зні-шчыць бактэрыі ГЭ. Тады ўнікае пытанне. У нашых магазінах ві-трыйныя завалены каўбасамі і кан-сервамі амаль з усіх краін Еўро-пы. Хто можа гарантаваць, што гэ-тыя мясныя прадукты не выраб-лены з мяса хворых жывёл?

Але вернемся да баранавіцка-

га канфлікту. Дырэктар фірмы «Істочнік» А. Баравік напісаў ліст на імя міністра сельскай гаспа-даркі і харчавання Беларусі.

«Просім дазволіць увоз 1000 (адна тысяча) тон мяса ялавічы-ны ў Рэспубліку Беларусь па кант-ракт № 217 ад 17 верасня 1996 г. (вытворчасць Германія) для пе-рапрацоўкі на давалільных умо-вах Баранавіцкай МКК з далей-шай рэалізацыі кансерваў у Расійскай Федэрацыі».

Місра Растамажы ў Расійскай Федэрацыі, адпавядае ветэры-нарным патрабаванням».

Гэтае пасланне да міністра В. Лявонава не дайшло, а даў да-звол адзін з чыноўнікаў міністэр-ства (05.10.96, 09/581). Чырвоную гербавую пятачку паставілі ў агульным аддзеле.

Можна сёння гаварыць, што подпіс не той і пятачка пастаўле-на праізаконана, але нельга ад-моўваць, што гэты дакумент даў пэўную свабоду дзеянняў як фір-ме «Істочнік», так і Баранавіцка-му камбінату.

Расійскія камерсанты атрымалі ветэрынарнае пасведчанне № 4169 ад Себехскага пагранічна-кант-рольнага ветэрынарнага пункта на вываз мяса ў Баранавічы. Так што расійскія законы яны быццам бы і не парушылі. Нестыкоўка вый-шла з заканадаўствам Беларусі, бо мяса спачатку было прывезе-на ў Баранавічы і толькі пасля гэта-гага фірма «Істочнік» пачала да-валяцца дазволу.

А ўсяго з Германіі ў Пскоўскую вобласць (згодна з дакументамі) было дастаўлена 4 тыс. тон яла-вічыны, якую ў перспектыве ду-малі перапрацаваць у кансервы на Баранавіцкім мясакамбінаце.

Гэты кантракт даваў магчы-масць прадпрыемству значна па-правіць свае справы. На мясакам-бінаце за апошнія гады рэзка ска-рацілася вытворчасць мясапра-дуктаў з-за таго, што калгасы эн-зілі пастаўкі жывёлы. Камбінату прыходзіцца ўсё часцей мець справу з камерцыйнымі структу-рамі. У тым ліку з замежнымі. А тут выпаў такі выгядны заказ, і грэх было б не выкарыстаць мо-мант. Тым больш, што ўвесь кант-ракт павінен быў ажыццяўляцца без прыцягнення абаротных сродкаў камбіната. Усё затраты браў на себе расійскі бок, бо фірма «Іс-точнік» таксама было выгядна мець справу з беларускім прад-прыемствам: рабочая сіла ў нас больш танная, чым у Расіі.

З 250 тон ялавічыны вырабілі кансервы, якіх рэзак з асатым мясам адправілі навад у Расію. Граніцы адкрыты, мытныя ня-ма, мы на сумую цесную інтэгра-цыю з братнім рускім народам, а вось унікальная даплатная сітуацыя, і ў нас звыкліся пра інтэграцыю. А Баранавіцкі мясакамбінат мог бы спакойна працаваць. Тым больш, што з нямецкімі і расійс-кімі дакументамі ўсё быццам бы і нармальна, ды і кансервы тыя павіны былі быць адпраўлены навад у Расійскую Федэрацыю. Можна не сумнявацца, што мяса, якое «адуфтоўвалі» навад, на расій-скія прасторы, не будзе спале-на, а трапіць на стол такіх бліз-кіх нам расіян.

У час знаходжання на мяса-камбінаце я ўбачыў двух прад-стаўнікоў ТАА «Істочнік». Хлоп-цы глядзелі прамі і шэрада, і по-стаў адпавядаючае бягучаму мо-манту, але ў мяне пачалася знаём-ства з дакументамі складалася ўра-жанне, што яны досыць даўношні пракоп. Пахрышталі, абшлі ней-кага там чыноўніка, нават невы-сокага рангу, але ад подпісу яко-га таксама залежаў лёс кантрак-та. Вось і быў у пэўнай момант са-раваны «стоп-край». Але гэта ўжо мая, суб'ектыўная думка.

Сымон СВІСТУНОВІЧ.

ТАТАЛЬНАЯ ПРАВЕРКА

Як стала вядома «Звяздзе», гэ-тымі днямі ў рэгіёнах Беларусі пач-нецца масавая праверка выканан-ня працоўнага заканадаўства. Яе будучы праводзіць прафсаюзны су-месна з пракуратарамі абласцей, гарадоў і раёнаў краіны.

Кажаецца, што праверка, якая будзе працягвацца прыкладна ме-сяц, закране ўсё прадпрыемства, устаноў, арганізацый, таварыс-тваў, калатэратыў, калгасы, іншыя суб'екты гаспадарання. Канчатко-ва вынікі будучы падведзены 26 снежня, пасля чаго разгледна матэ-рыялаў зоймёцца Генпракуратура.

Сяргей ГРЫБ.

МАКДОНАЛЬДС ПА-ПІНСКУ

Гэта міні-кафе ў адным з самых мятагавітых месцаў горада Пінска ўяна падабача наведвальніка. Тут можна не проста смачна, а пэ-тух і смачна пабедзіць, а то і проста адпачыць, папівацца колу. Дарчы, акрамя таго, што дзяку-ючы «Купаве» горад атрымаў некаль-кі пунктаў гэтага харчавання (а «Купаве» трывала ўсталяванне на калгасным рынку і ў мясцовым па-рку культуры і адпачынку), яна ж до-браўраўдалава частку тэрыторыі, займаюцца рабачынай дзейнасцю, папўняе гарадскую кэзну, прада-ставляе рабочыя месцы двум дзёсят-кам людзей.

Міхаіл ЛІНКЕВІЧ.

Мы даём Вам галойнае — інфармацыю!
Выпісвайце! Чытайце!
БЕЛАРУСКУЮ ГАЗЕТУ «ЗВЯЗДА»
Удзельнічайце! Выйгравайце!
Тавары народнага спажавання,
а таксама наш галоўны прыз
КОНЬ з вупражжы і калёсамі
(толькі для тых, хто аформіў падпіску на паўгода).

кошт падпіскі
на паўгода — 83.400 рублёў для індывід. падп.,
90.000 рублёў для ведамасн. падп.,
на тры месяцы — 41.700 руб. для індывід. падп.,
45.000 руб. для ведамасн. падп.,

ПАДПІСНЫ ІНДЭКС у каталогу Міністэрства
связі і інфарматыкі Рэспублікі Беларусь
63850 — для індывідуальных падпісчыкаў,
63239 — для ведамаснай падпіскі.

Заставайцеся з намі!

